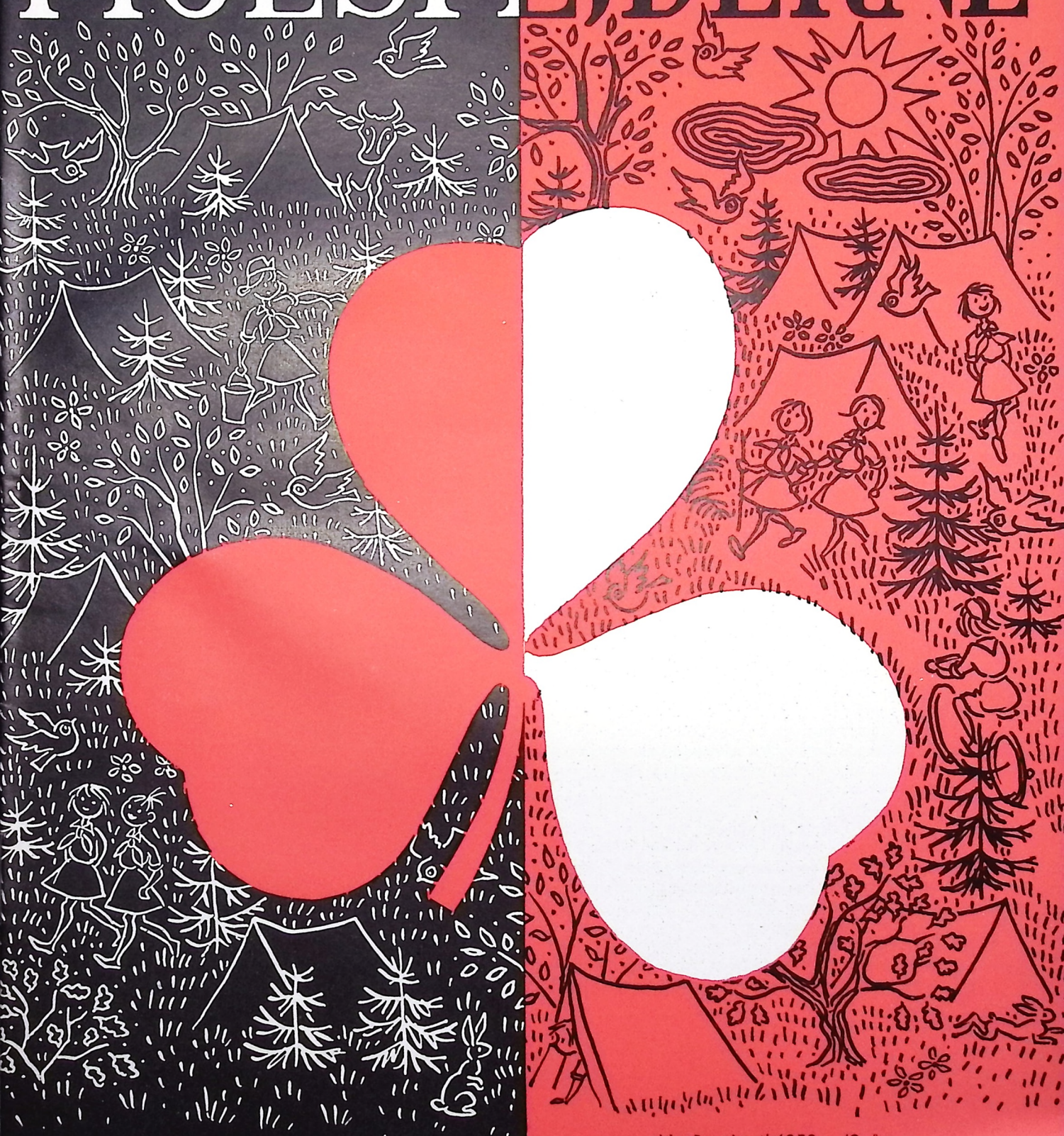


PIGESPIEDELERNE



INDHOLD:	Side
Kære spejdere	34
Vær utålmodig, menneske!	35
Tanker op mod Sct. Georgsdag	36
Borger i Danmark	37
Om lækker mad, elefanter og sugerør	38
Hvad spiser I i patruljen?	39
Hvor er der sket meget i korpset i de år. Hanna Lund har været spejderchef	40
Billeder af spejderchefen	41
Teen-age siderne — For de 11-16 årige	42-43
Hvad er spastikere?	44
Seniorspejderkonkurrencens opgave nr. 3	45
Tinka	45
Månedens interview	46
Spejder Jul's vinderliste	46
Vor korsstingsserie	47
I'm a Little Teapot (engelsk kanon)	47

Kære spejdere!

12. april afholdes der korpssrådsmøde. Korpssrådet står der i jeres bog, er den „øverste myndighed“. Korpssrådet samles en gang om året for at høre beretninger om, hvad der er sket, siden sidste gang man mødtes. Rådet skal høre om, hvad der er hænt i de forskellige arbejdsgræne (blåmejsjerne, spejderne, seniorerne, kløverspejderne), hvordan året er gået sin gang på Jægergården, i Spejderhuset, på kontorerne o. s. v. De skal høre, hvad korpsets penge er brugt til, og hvordan vi skal klare næste år. I korpssrådet sidder jeres divisionschef og fra jeres kant af landet desuden en repræsentant, som tropsrådene tilsammen har valgt, — desuden en snes medlemmer, som korpssrådet valgte ind sidste år. Det er ialt ca. 130 mennesker.

Hvert tredje år vælger korpset en spejderchef, og det bliver særligt spændende i år, fordi vi for første gang i 21 år skal vælge ny spejderchef. Og hvem det bliver, kan vi jo først høre om næste gang. Den slags valg er skriftlige, alle har en stemmeseddel og skriver den kandidat, de stemmer på, dog sådan at forstå, at man må vælge mellem de kandidater, der måtte være opstillet, hver kan altså ikke skrive et tilfældigt navn.

Men nu vil vi lige i dette blad tænke lidt på den spejderchef, der går af. Bortset fra de gule drenge-spejdere, som i endnu flere år har haft Ove Holm som chef, ved jeg ikke om noget korps i Skandinavien, som i så mange år har haft den samme chef!

Da Hanna Lund blev valgt i 1938, kunne man ikke have valgt noget menneske, der var bedre inde i korpsets arbejde, veje og stier. Hun havde prøvet det hele, været patruljefører, tropsfører, divisionschef, korpsssekretær og redaktør af „Pigespejderne“.

Hun havde fulgt med fra de tider, hvor korpset var en lille familie, hvor ihvertfald alle førere kendte hinanden, og været med i de udviklingsår, hvor vi skulle finde vores egen form fri af drengenes, for I ved måske, at først var pigespejderne knyttet til drengekorpset og arbejdede med de samme tegn og mærker.

Nå ja, men så kunne hun jo sagtens! siger I måske. Men det er ikke rigtigt, for for Hanna Lund var det altid et *arbejde, sommetider et slid* at være spejderchef. Hun har alle dage været omhyggelig og grundig, og tingene skulle gøres ordentlig. Hun gav aldrig en sludder for en sladder, når hun blev spurgt om råd. Det var slet ikke så nemt for hende at skrive, men hun sled med ordene og nåede det resultat, at en artikel fra spejderchefens hånd (i Førerbladet) kan man altid være sikker på bliver læst. Det var ikke let for Hanna at tale egentlig, men også det sled hun med, som ham I husker i Grækenland, Demostenes, der øvede sig i at tale med småsten i munden; — ja, det ved jeg ikke, om Hanna har gjort, — men ord, der måske føltes som sten i munden, blev tygget og bearbejdet og blev til de taler, man lyttede til.

Som læsere af „Pigespejderne“ sender vi med dette aprilblad vor gamle spejderchef en hilsen med tak, fordi hun har været med til at forme også dette blad. Der er et meget brugt udtryk, der siger: „med aldrig svigtende interesse“ — men det tør jeg sige, at ingen har igennem årene læst denne avis med større interesse end hun! Hun har givet gode råd, hun har pillet ved artikler, som ikke var gode nok, hun har aldrig glemt at give den opmuntring, som ikke mindst skribenter skal næres ved, fordi de ikke er i den direkte kontakt med de mennesker, de skriver for.

Hanna Lund skrev i sin patruljeførertid en sang, jeg ved ikke af, at hun har skrevet flere. Men der står i den:

*En spejder, som hænger
og vil ikke længer,
som straks giver op,
dersom alt ej går glat,
hende regner vi ikke,
fordi hun la'r ligge
det arbejde, vi andre med glæde ta'r fat.*

Det er ikke så ringe som patruljefører at have skrevet en sang, der kan stå som motto for hele ens tilværelse!

Venlig hilsen!

Annasofie

Vær utålmodig, menneske!

SCT. GEORGS DAG
23. APRIL
1959

Inger Hagerup

Langsomt blir alting til,
skabelsen varer evigt.
Mørket blev lys og lyset ild,
og mennesket vågned en dag og sagde: Jeg vil!

Langsomt blir alting til —
langsomt sejler vor jord mod en ukendt havn,
ingen kan måle vor fremtid og ingen kan give den navn.

Men dette ved vi, at vi er med til at skabe det evige liv,
skabe det ondt eller godt.

Vi vil ikke tabe.
Vi vil ikke miste den ild, som vi engang har fået.
Mange var vejene — mange gik vild.
Styrken blev magt, og magten blev vold,
og mennesker trampet hverandre ned.
Men altid var drømmen den yderste virkelighed.

Langsomt blir alting til.
Det haster — det kan gå galt igen.
Hvad er det, vi vil?
Drømme og utopier, siger de kloge mænd,
de, som er kolde af hjertet —
hør ikke på dem længer!
Livet er ikke bare hus og mad og penge.
Vi er bestandig på vej —
bestandig et stykke længer.
Altid på vej mod skønhedens sejr eller nederlag.
Det haster! Det haster i dag!
Vær utålmodig, menneske! Sæt dine egne spor!
Det gælder vort evige, korte liv —
det gælder vor jord!



Tanker op mod Sct. Georgsdag

(Fra det finske blad: Flickscoutledaren)

Forbilledet til legenden om Sct. Georg finder vi i prinsen af Cappadoce, som for sin ædelhed og sit mod blev erklæret for helgen af den katolske kirke år 303. Sagnet har i århundreder tiltalt folkefantasi og har givet inspiration til utallige kunstværker. Den store maler, Raphael, har afbildet Sct. Georg på et pragtfuldt billede, og store billedhuggere fra Donatello i det fjortende århundrede og til Fremiet i det nittende århundrede har skabt monumentale værker over ridderen uden frygt og dadel.

I Storkirken i Stockholm findes en træskulptur fra slutningen af det femtende århundrede, der forestiller Sct. Georg „likviderende“ det onde i form af en skrækindjagende drage. Vi ser, at mennesker til alle tider har haft behov for et konkret begreb om dyd contra fejghed og synd.

Men forestillingen om, hvad der er fejgt og lavt, og hvad der er ophøjet og ædelt, har skiftet gennem tiderne. Lad os bare tænke på, at hekseprocesserne ved den tid, da Notke lavede sin træskulptur, mentes at være særlig fortjenstfuld og samfundsnyttig gerning.

Hopper vi over en hel række af andre ugerninger, som vore forfædre med tanke på deres sjæls salighed og i det godes navn gjorde sig skyldige i, og tænker på nutiden, mærker vi, at Sct. Georgssagnet stadig er lige aktuelt som for hundreder af år siden, behovet for et ideal er lige stort. Det er bare begreberne om godt og ondt, som er forskellige i øst og vest, syd og nord med næsten den samme intensitet i det 16. århundredes som i nutidens anskuelser.

Vi står endnu på det standpunkt, at det, den ene anser for helten og dragen, anses af en anden som værende omvendt, således at han ser dragen i det, den første ser som helten. Tænk bare på racefølgerne i nutiden f. eks.

Men vi behøver såmænd ikke gå så langt, i de politiske stridigheder i vort eget land kan en per-



DONATELLO'S SCT. GEORG

son i et parti anses som en helgen på det nærmeste af sine tilhængere, mens modstanderne ser en drage i ham.

Bare inden for den samme familie kan moralbegreberne være så forskellige, at det, den ene erklærer hvidt, erklærer den anden for sort.

Hvorledes skal vi da selv i dette kaos af begreber kunne skabe os et holdbart retsbegreb? Behøver vi det overhovedet? Ja, uden tvivl. Vi adskiller os ikke fra tidligere generationer, hvad dette behov angår. Vi må have et Sct. Georgsideal for at eksistere som *mennesker*. Vi må kæmpe for menneskerettighederne. Vi, som er spejdere, burde have lettere end andre ved at finde den rette vej gennem kaos ved den lov, Baden-Powell gav os, tolket efter vor samvittighed. Gid den samvittighed må være så følsom, at den advarer os mod fejlorienteringer og hjælper os til at holde Sct. Georgsskjoldet blankt og pletfrit.

Gi

Vi har fået en ny duelighedstegn-bog, og vi vil så gennemgå her i bladet en del af tegnene. For fremtiden er alle duelighedstegn fælles for grønne og blå pigespejdere.



Ved du, hvordan du bedst kan få udbytte af den tid, du har, før din egentlige uddannelse begynder? — Ved du, hvordan man kan blive hjulpet, hvis man er ude af stand til at arbejde? — Eller kan du fortælle din penneven om nogle af Danmarks berømte digtere? — Nå, det kniber måske! Var det så ikke en idé at arbejde med duelighedstegnet „Borger i Danmark“, for at sætte dig ind i noget af det, enhver dansker bør vide.

Du synes måske, det ser meget svært ud, men vi kan betro dig, at litteraturhenvisningerne i duelighedstegnbogen kan være dig en god hjælp. Men hvordan skal du nu tage fat på det? Hvis du er seniorspejder, kunne du jo foreslå din fører at starte en studiekreds over dette emne. Hvis du er medlem af en patrulje, så slå dig sammen med nogle af dine patruljekammerater om træningen. I kunne f. eks. fordele arbejdet, sådan at I sætter jer ind i hver sit punkt og derefter fortæller hinanden om jeres resultater.

Det vil nok være lettest for jer at holde sammen på det hele, hvis I laver en arbejdsbog, hvor I samler det vigtigste, eventuelt sat op i skemaform, som det skema over den nye skolelov, du kender fra aviserne. Heri kunne jo også sættes billeder af de berømte danskere, du må kende — for ikke at tale om billeder af kvindesagsforkæmpere med tournure og stor frisure.

I skulle også prøve at besøge en retssal, det vil være interessant og lærerigt, og mon ikke nogle af jer

★ BORGER I DANMARK ★

DEN BEDSTE MÅDE AT HOLDE SAMMEN PÅ DETTE DUELIGHEDSTEGNS MANGE ENKELTHEDER ER VED AT SAMLE DET HELE I ET RINGBIND.

BRUG NOGET KRAFTIGT PAPIR OG FORSTÆRK ALLE HULLERNE MED LÆRREDSRINGE. GIV BOGEN EN FLAT FORSIDE — INDKLÆB BILLEDER OG TEKSTER FRA AVISUDKLIP — DINE EGNE FOTOGRAFIER OG TEGNINGER AF TING, DU IKKE KAN FØRE MED DIG, OG SAML DE LØSE BLADE UNDER DE FORSKELLIGE HOVEDPUNKTER.

1

HAR DU SET DEN DANSKE GRUNDLOV INDE I RIGSDAGSBYGNINGEN?

2

BRUG NOGET KRAFTIGT PAPIR OG FORSTÆRK ALLE HULLERNE MED LÆRREDSRINGE. GIV BOGEN EN FLAT FORSIDE — INDKLÆB BILLEDER OG TEKSTER FRA AVISUDKLIP — DINE EGNE FOTOGRAFIER OG TEGNINGER AF TING, DU IKKE KAN FØRE MED DIG, OG SAML DE LØSE BLADE UNDER DE FORSKELLIGE HOVEDPUNKTER.

3

PÅ SIDERNE OM DANMARKS GRUNDLOV SKAL DU I HVERT FALD GØRE REDE FOR ÅRSTALLENE 1848-49 HVILKE KENDTE PERSONER DELTOG I DEN GRUNDLOVGIVENDE FORSAMLING? 1915 - HVAD BETØD DENNE GRUNDLOV FOR KVINDERNE? 1920 - ? OG 1953 - ?

4

HER ER EN VIRKELIG SPÆNDENDE OPGAVE; UDVALGET BLIVER HELT DIT EGET. ILLUSTRER DISSE SIDER OVERDADIGT; A PROPOS HVAD FORESTILLER VORE PENGESEDLER?

5

HVAD RETSVÆSEN ANGÅR, ER DET SVÆRT AT HITTE REDE I DET, MEN SE HVEM HVAD HVOR ÅRG. 1953. SÅ VED DU VEL OGSÅ NOGET OM SYGEKASSE, ALDERSRENTE, FOLKEPENSION, INVALIDERENTE OG SOCIALHJÆLP.

6

OG ENDELIG PUNKT

7

OG SÅ ER DER DEN NYE SKOLEORDNING, MEN DEN MÅ DU SELV FINDE UD AF.

8

JEG KAN IKKE !!

9

KVINDEBEVÆGELSENS DATA

kender en socialrådgiver, en sagfører eller en dommer, som I kan få til at fortælle lidt om deres daglige arbejde? Selv om du måske er den eneste, der vil tage mærket, kan dine kammerater også have interesse i at høre, hvad disse mennesker kan fortælle.

Synes du ikke, at tiden nu er inde til at gøre en indsats for at få et duelighedstegn, som ikke enhver spejder har? Du vil da opdage, at det er tilfredsstillende at løse en opgave, som man virkelig skal sætte noget ind på. God arbejdslyst!

Bodil og G. C.



Om lækker mad, elefanter og sugerør

★

I februar måned sad jeg på et dejligt sted i Norge med en samling norske førere fra alle de tre forbund (i Norge er der som her to pigespejderkorps, men kun et drenge-spejderkorps). Og der sad jeg en dag og snakkede med Assa Halvorsen fra Stavanger. „Min hobby, sagde hun, er at lave mad, både hjemme og i lejr. Og hvis du vil have et par ideer med hjem til de store spejdere derhjemme, så har du dem her! Jeg synes, det er morsomt, når tingene ser lidt nette ud, og disse opskrifter kan både bruges i lejr og hjemme, og de kan med held benyttes af store spejdere, der skal lave mad, når deres mor er til spejdermøde — ja, for mødrene er vel også med hjemme hos jer?“

Her er Assas opskrifter:

1. Du beregner to fransbrødsskiver til hver. Disse smører du og lægger en smøreost imellem. Holder man af stærk mad, skal der megen ost imellem, smagen er jo så forskellig. Så steger du dette stykke på stegepanden, til det får en lækker gyldenbrun farve. Når det er færdigt, lægger du det på et varmt fad. Og nu kommer det vigtigste. Du spejler et æg og lægger det på brodet og pynter med tomatpure eller spinatstuvning. Serveres rygende varmt!

2. Du beregner to pølser til hver. I disse skærer du et snit på langs og fylder åbningen med en ikke for stærk ost skåret i terninger. Rundt om pølsen svøber du et stykke bacon. Det hele lægges i et ildfast fad og sættes i en stege-ovn (250°). Færdig efter en tyve minutter. De kan godt steges i lejr-ovn også. Rundstykker serveres til.

3. Du skal lige have en til. Du beregner en fransbrødsskive til hver. Steg den på panden i smør, til den er gylden. Bagefter steger du en lille purre, som du har hakket i småstykker, til den er lysebrun. Det lægger du på brødsskiven og pynter med tomatkiver og hårdkogt æg i skiver.

Nu har I så det at begynde med!

Hvem er lejrelefant?

Så har jeg en anden god ven, som er redaktør af den morsomste avis i Norden. Hun hedder Etta, bor i Helsingfors, og redigerer Pilbågen (kan du så meget svensk, at du kan oversætte det?) Pilbågen duplikerer Etta selv på en gammel maskine, der stønner og pruster, og som egentlig synes, den er så gammel, at den kunne få lov at blive folkepensionist. Men ikke tale om. Uden maskinen kan Pilbågen ikke klare sig. I bladet tegner og skriver Etta om mange ting, hun er fuld af ideer, og her er en af hendes sidste. Hun spørger i martsbladet: hvor mange føl, heste, dromedarer og elefanter er der i patruljerne? Ja, det lyder mystisk, men forklaringen er denne: En spejder, der endnu kun har været i lejr en gang, er kun et føl. Men når hun

har været fem gange i lejr, er hun en *lejrhest*. Er hun så gammel spejder, at hun har været med i lejr ikke mindre end ti gange, er hun groet op til en *lejrdromedar*, men den, som har været i lejr 20 gange, er intet mindre end en *lejrlefant*.

Hvis I regner week-end-lejrene med — må jeg så spørge jer, hvor mange elefanter, dromedarer, heste og føl er der i jeres patrulje. Ja, nu kan I jo prøve at regne efter!

Er du sugerørsobservatør?

Dette spørgsmål kan måske lyde lidt fjollet og intetsigende, men ved nærmere eftertanke vil du sikkert indrømme, at der alligvel er god mening i ordet.

Tænk dig den situation, at du er så heldig at komme til at deltage i en større eller mindre international lejr, og at du taler dansk og lidt af et eller andet udenlandsk sprog, som du har lært i skolen.

Din tropsfører behersker måske engelsk eller tysk og kan således klare sig i disse tilfælde.

Hvad så med dig? — du kan kun påtage dig „sugerørsobservatørens“ rolle, nemlig at stå med et fjoget udtryk, for derefter at være glad for en kortfattet oversættelse fra din fører.

Men er det tilfredsstillende for dig?

Måske, såfremt du da kun vil optræde som tilskueren.

Men perspektivet er meget større.

Som du ved, har vi spejderbrødre i mange lande udover de engelsk- og tysktalende.

Der er både franske, spanske, græske og italienske for at holde os indenfor Europas grænser, og disse spejdere kan ligesom du deres eget lands sprog.

Resultatet bliver, at vi ikke forstår hinanden, og det må siges at være et yderst negativt resultat af et verdensbroderskab.

I vore skoler lærer vi en del om forskellige lande og folk, men denne viden giver også kun observatørens, vi må — uden at forklejne bogens forfatter — godtage bogens ord, uden mulighed for at kunne kontrollere dens ægthed.

Hvis vi derfor — foruden vort eget gode danske sprog — også behersker et internationalt, neutralt hjælpesprog, ja så ville vi have det allerbedste hjælpemiddel til at forstå andre mennesker, deres sæder og skikke, deres lande og disses natur, samtidig med at vi ville få chancen til at blive forstået.

Med andre ord, vi ville ikke længere være sugerørsobservatører, men virkelige aktive verdensborgere.

Og hjælpemidlet er:

Det internationale, neutrale hjælpesprog „Esperanto“.

Alle nærmere oplysninger fås ved henvendelse til Spejdernes Esperanto Ligo, adresse: Sejer Holgersen, Ejnarsvej 99, Lyngby. Telf. Fulda 98 07 79.

Med spejderhilsen Sejer.

HVAD SPISER I I PATRULJEN

— når I er på tur og i patruljejr?

Dette billede har I set på plakater i ismejeriets vindue og mange andre steder de sidste måneder — eller har I ikke? Se på det en gang til, livet er fuldt af kimslege og iagttagelsesøvelser, og her er en af dem! Læg hånden over billedet: hvad er det, den lille glade, bare unge spiser? (Jeg tænker mig, at det er, fordi han vokser så stærkt af den sunde mad, at han ingen tøj har på, for han vokser vel ud af det?)

— En spejder er ikke noget fjols, sagde Baden-Powell, derfor ryger en spejder ikke i så ung en alder, at det ødelægger sundheden, og derfor spiser en spejder ikke sådanne ting, som virker nedbrydende på legemet (ja, det er med vilje, jeg bruger et højtideligt ord, jeg kan godt et, som er lettere).

Jeg ved ikke, hvor meget I har tænkt over de dele. Da vi var unge, spiste vi altid rabarbersuppe og hakkebøf, når vi var i patruljejr. Hvorfor mon? Det var vist bare sådan noget, man gjorde, når man var på spejdetur. Måske har I også fået en vane og spiser altid det samme, for det er det nemmeste. Men læg nu engang, fornuftige som I er, lidt rigtige madplaner, når I skal ud, og prøv at gumle, smaske, slikke, snakke, gummitygge lidt mindre. Det kan være forfriskende med en is på en smældvarm dag efter tyve kilometer tur ad solstegt vej, — men jeg ved ikke noget så forstemmende et syn som alle de spejdere, man i sommerferien ser rundt om isboderne, slikkende, snakende, gnaskende, suttende, sugende, svuppene is.

I vil jo alle være slanke og yndige med fersken-teint som en filmsskuespillerinde. Sundheden og skønheden begynder indefra, og det er ikke bare noget, der står i en brochure.

Der findes nuomstunder så mange gode små kokebøger, og så mange sjove opskrifter i alle de blade,

I læser foruden Anders And, at ikke skal jeg her give jer opskrifter. Men tænk på det nu i forsommeren, hvor I begynder at komme ud af de lumre lokaler og ud i naturen, at *nu* skal der være en slags mening i galskaben.

Hvad skal vi spise? — hvordan laver vi det? — og hvordan bliver vi Bambier, Egern, Falke, Bjørne, Chimpanser, Polarrev og Amøber endnu sundere og kønnere, end vi er? Se på hinanden, hvor *ser* I ud! — Blege, sammensunkne, tandløse, slatne og fede! Der *må* gøres noget, og der *vil* blive gjort noget!

Ikke noget med at sulte, for så bliver I sure og får mystiske sygdomme og nervøse anfald af krampegråd. Nej, spis med manér: megen frugt, mange grøntsager, magert kød, fisk, groft brød — men endelig ikke altfor meget brød, ned med kulhydraterne! Masser af mælk, kærnet og sød, godt med ost, megen indmad (det var forresten usundt, da jeg var barn, og da var spinat sundt, og det er nu ugodt).

Gode spisevaner er en af vejene til sundhed og velvære og skønhed!

Er I i patruljen gumlere eller fornuftsvæsener?

Ja, jeg spørger bare!

Redaktøren



Hvor er der sket meget i korpset i de år, Hanna Lund har været spejderchef!

Da Hanna Lund blev spejderchef for 20 år siden, var der meget, der så helt anderledes ud i korpset end det gør i dag. — En rivende udvikling, og den begyndte med det samme. Der blev ikke givet den ny spejderchef megen tid til at sunde sig. Men på en måde tror jeg ikke, hun ønskede det. Hanna var parat til at gå i gang, og begivenhederne og opgaverne lod sandelig heller ikke vente på sig. Allerede i hendes første „regeringsår“ skete der så meget, at det kunne have taget pusten fra enhver.

Den sommer satte blå pigespejdere for første gang deres ben på Fæno. Ikke mindre end 4 træningslejre blev der afholdt. Selv ledede Hanna Treklovertræningen (for de ældre og erfarne førere i korpset). Og der var mange ældre — og meget ældre end spejderchefen! Men det tog hun altsammen i stiv arm.

Jeg husker Hannas begejstrede beskrivelse af Fæno, da hun første gang havde været ovre og set på lejrplads der. Hun så straks alle stedets muligheder — ideelt for træninger og lejrtilværelse. Og ville det ikke netop være uhyre sundt for en kortere tid at leve helt uforstyrret i sit eget lille lejrsmålfund fjernt fra omverdenen. Problemerne med transport og forsyninger til lejre med mange mennesker på en lille ø blev alle overvundet og fandt deres løsning.

Inden vi forlod Fæno den sommer, skete der det, at den daværende ejer, grosserer P. M. Daell forærede lejrpladsen til de blå pigespejdere! Det blev indledningen til et helt nyt kapitel i korpset. Og Hanna var primus motor i arbejdet og planerne for lejrpladsens udnyttelse og senere bebyggelse. Fæno var i mange år hendes „kælebarn“, og for hvad Fæno er for korpset i dag skylder vi først og fremmest Hanna en tak.

Førertræning og atter førertræning så Hanna som eet af de aller vigtigste led i sit arbejde som leder af korpset. Utallige blev de tykke mapper, der rummede hendes planer og ideer. Førertræningen groede under hendes initiativ, og hun havde en evne til at finde det rette menneske til et job. Men hun kendte også de fleste af sine førere og interesserede sig for den enkelte.

Indtil 1939 var et spejderhus i København bare noget man gik og drømte om. Men nu blev det til virkelighed og samme efterår var huset vort. En anden stor opgave og noget helt nyt at prøve kræfter på. Igen var Hanna den ideerige og utrættelige. Hun havde også mod og fremsyn og en absolut tillid til, at det skulle vi nok klare trods de vanskelige tider. For krigen var begyndt ude i Europa. Så kom den 9. april og besættelsens lange, mørke år, hvor

det gjaldt om at føre korpset igennem en ufredstid. Der var mode- og udgangsforbud og lejrforbud. Arbejdet i troppe og patruljer måtte lægges om. Hjelptjeneste og beredskabsarbejde organiseres.

Der blev meget skrivebordsarbejde i de år, hvor man ikke kunne rejse og mødes som før. Hanna var umådelig flittig med sin pen. Der blev skrevet til førerne, og hun skrev i bladene. Førerbladet, som ikke havde eksisteret i nogle år, genopstod nu med hende selv som redaktør, og hun forstod at benytte dette „taleror“. Hvad der gik igennem det hele var Hannas ønske om, at alle skulle gøre sig så nyttige som muligt for samfundet og deres land, og at de måtte være rede til at gøre det rigtige i en given situation.

Trods mangel på telte og andet materiel og stadig rationeringer af visse fødevarer gennemførtes allerede året efter befrielsen den første korpsturnering og største korpstlejr på Brahe-Trolleborg i mange år. Det blev en stor oplevelse for alle os, der fik lov til at være med. Nu var kontakten atter sluttet.

Der var mange nye ideer og ting på programmet i den lejr, som Hanna var ophavsmanden til. En af de ting hun gjorde sig til opgave, var at gå rundt og besøge hver enkelt trop på dens lejrplads (og der var ca. 4.000 spejdere i lejren!). Hanna var ikke spejderchefen på forhøjningen, der bare talte til spejderne fra paradepladsen. Hun holdt mest af at være midt iblandt dem.

Hanna havde en arbejdssevne og en ideerigdom, som var utrolig. Når vi mødtes, sagde hun så ofte: „Jeg har fået en idé“. Og ud af hendes hoved eller en af de tykke mapper kom den så, altid gennemtænkt og udarbejdet, og den var god — ofte vældig god.

Når vi arbejdede mere privat og ikke sad til møde ved stort forhandlingsbord, havde Hanna for vane at placere sine mapper på gulvet ved sine fødder. At se til var det meget ubekvemt, da hun måtte „stå på hovedet“, hver gang et nyt dokument skulle findes frem. Men måske skulle vi andre have lagt os det efter og fået blodet til hovedet med jævne mellemrum, så vi havde været lige så udholdende! For når Hanna drøftede noget, som hun var meget optaget af, kunne hun glemme både tid og sted.

Sjældent har jeg mødt nogen, som var personlig mere beskeden end Hanna. At hun på nogen som helst måde skulle være en betydningsfuld person eller være imponeret af sin egen stilling, ville vist ikke en gang i drømme falde hende ind. Typisk var det derfor, at hun havde så svært ved at vænne sig til, at ved møder og sammenkomster i korpset, ingen kunne sætte sig ned, for hun gjorde det — hvis de da var velopdragne — så på det givne tidspunkt var hun som regel meget optaget af at stå og tale med en eller anden. Hanna blev både drillet og fik små venskabelige skub eller påmindelser, men helt godt blev det vist aldrig, dertil var spejderchef Hanna Lund en altfor beskeden person og havde altfor mange førere hun „lige måtte tale med“!

Märta

Dette er billedet af vor gamle spejderchef! —————→

Vi ser hende først som en lille, alvorlig trold i fin kjole og senere som en stor pige med frikadeller ved ørerne. Dengang hed hun Hønen, og kan I ikke se hende med sin spejderpatrulje netop som en høne med sine kyllinger? Nederst til venstre er hun betænkelig ved at være blevet spejderchef, men hun er glad ved at skulle ud at rejse med sin søn og ved at udlevere et brev til en spejder, som trænger til brev i lejren. Til sidst ser vi hende i rollen som bedstemoder. Og en anden gang skal vi præsentere den „gamle“ spejderchef i hel ny rolle i korpset!



Hvad man ikke har i
hovedet,
må man have i benene

11 - 12 - 13 - 14 - 15 - 16 -

Specielt for

de 11-16 årige

11 - 12 - 13 - 14 - 15 - 16 -

Sig mig, hvem du omgås,
og jeg skal sige dig,
hvem du er



Klip en hæl
og hug en tå -
det er den forkerte,
der har guldsko på!

Der stod fem spejdere i udkanten af den lille skov. De stod og småfrøs, og de så også ud, som de kedede sig lidt. „Hvad laver I,“ spurgte den gamle venlige herre, der kom forbi. „Vi venter på de andre, for vi havde ikke taget stovler på, så vi kunne ikke lege med i den våde skov.“

Nej, det kunne de ikke. Den ene havde et par røde T-sko på, den anden et par fine snøresko i ruskind, den tredje temmelig høje hæle på en så ung person, den fjerde et par nye hyttesko, og den femte, ja, det ved jeg ikke. (Nej det var ikke reglementeret, men det er ikke det, denne artikel handler om.)

Fodtøj er blevet et spændende kapitel nu om dage. Hver sæson har sin farve, og snart sidder hælen under svangen, snart sidder den på hælstedet, men er så høj, at den på en eller anden måde hele tiden leder tanken hen på forvredne ankler og forstuede ben.

Da jeg var så ung, at jeg skulle konfirmeres, sagde fodtøjsdamen med gravrøst til min mor: „Hvis den unge dame ikke får høje hæle nu, risikerer De, frue, at hun aldrig lærer at gå på dem!“

Der var ingen af os, der på det tidspunkt følte det som en ulykke, om jeg ikke fik det lært. Senere, da jeg blev benforfængelig (det bliver man nemlig også en dag) kunne jeg godt se, at synes man, det er meget smart at gå på høje hæle, så er det ikke bare gjort med, at man en dag måske får råd til at købe sig et par med stiletter. Det er en kunst at gå rigtigt på benene, men det er også en forudsætning, at benene er klædt rigtigt på.

På en spejdertur i en våd skov eller eng, er gummistøvler det eneste rigtige. De er ikke kønne eller fikse måske — men de er praktiske og på deres plads der.

På en kold vinterdag, i frost og sne, er det godt med skistøvler med sokker i, tykke sko med et par ankelsokker i eller lignende. Til almindeligt hverdags spejderbrug er hyttesko og almindelige snøresko ganske udmærkede. Alle de spidse sko med raffinementer i form af kruseduller og sløjfer og små guldsøm, hører ikke til til en arbejdsdragt som spejderdragten.

De høje hæle og T-skoene hører hjemme i dansesalen og til selskaber. Hvad så med spejderballer? siger I, skal vi tage vore tykke sko på til spejderbal, fordi vi nu engang ikke har tynde, brune sko.

Det skal jeg ikke blande mig op i — men jeg har hørt om en division, der skulle have fest med drengene, og hvor man enedes om, at alle startede fuldt reglementerede i brune sko o. s. v., og alle gik sådan ind til polonaisen, — og så enedes man om at skifte over til danseskoene bagefter. Men jeg skal ikke sige, hvor kont det tager sig ud med calypsorode sko elled karamelfarvede til spejderdragt — men et bal er noget usædvanligt, og et dansegulv er noget andet end en landevej, — og man må kunne ordne sig.

Hvis man er meget ung, skal man ikke tage for damede sko på, der er så mange sider for teen-agere i alle blade, at enhver kan få gode råd i så henseende. Og vil man springe ud i forårsdagen i et par spidse sko med meget slanke hæle, så skal man øve sig i at gå først. I det hele taget skal man øve sig meget i at gå, stå og sætte sig med ynde. Det kunne I forresten godt bruge et patruljemøde til engang: øve jer i at komme ind ad en dør, præsentere jer, gå hen over gulvet og sætte jer yndefuldt. Lyder det fjollet? ja, det gør det vist, men det kan være nyttigt.



Fra min boghylde ...

Det var dagen efter „de i sidste kapitel omtalte begivenheder“, som det gerne hedder i romanerne. Judy med vredens glød i sine blikke sad midt på bordet i børneværelset; hun holdt sine magre, solbrændte hænder foldede omkring knæene, som hun havde trykket op til hagen.

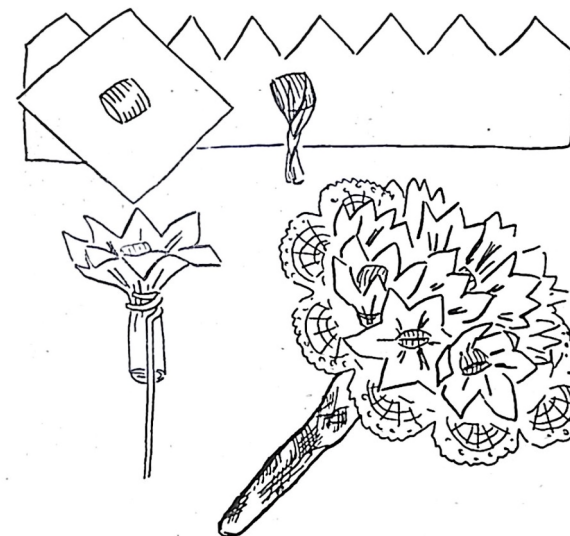
„Det er en skam,“ sagde hun, „en evig skam. Hvad skal man egentlig have en far for? Det kunne jeg nok have lyst til at vide.“

„Nej, men Judy dog!“ sagde Meg, som sad med benene oppe under sig i en lænestol og var dybt inde i en spændende roman. Hun sagde det mekanisk og kun fordi, hun syntes, det var hendes pligt, da hun var tre år ældre end søsteren.

„Tænk, hvor vi kunne have det morsomt, hvis han ikke boede her,“ vedblev Judy uden at bryde sig om tilrettevisningen. „Vi kunne få stegte kyllinger tre gange om dagen og gå og se pantomime syv aftner om ugen!“

Citatet stammer fra Ethel S. Turners bog „Syv Søskende“.

Det er ikke nogen ny bog, tværtimod er jeg ligeved at tro, at første oplag kom i jeres bedstemøders tid. Men de gode bøger er tidløse, de kan ikke alene læses af mennesker i alle aldre, de kan også læses til alle tider. De syv søskende lever og gror som syv søskende til alle tider, hjælper hinanden, driller hinanden, elsker hinanden og hader hinanden — akkurat som alle søskendeflokke altid gør det. Handlingen udspilles i Australien, og den er både spændende, morsom — og en lille smule sørgelig. De syv søskende fortsættes i Familien på Uroligheden og Lille Mor Meg. Har I virkelig ikke læst disse bøger endnu? Mærkeligt.



En vårbuket

Denne buket er let og morsom at fremstille, den kan være en lille fiks hilsen på en fødselsdag, og den kan bruges på spejderbazaren. Alle slags bolcher og karameller kan bruges, men det er klogt ikke at vælge sådanne, som er for tilbøjelige til at klæbe til papir. Karamellen pakkes i cellofanpapir, evt. gult, for den danner blomstens indre. Blomsterkronen laves af crepepapir og klippes takket som på tegningen, den rulles rundt om cellofanet og kronbladene formes og foldes ud. Det ser morsomt ud, om man laver blomsterne i forskellige farver. Lange, tynde stykker ståltråd, som forresten kan fås afklippede hos isenkræmmeren, snoes om blomstens nederste del. En snes blomster er nok passende. Stilkene af ståltråd samles og holdes sammen med et fint kagepapir, den nederste del af stilkene med staniolpapir. På billedet, som kommer fra Sverige, er der ingen blade, men jeg tror, det vil pynte gevaldigt med lidt grønne crepepapirsblade mellem blomsterne. Mon ikke?

Mennesker

jeg mødte
på min vej



Der var lige fra underskolens dage noget klistret ved Hanne. Hun kunne aldrig være alene, hun skal altid følges til og fra skole med nogen, i frikvartererne gik hun altid omslynget med en eller anden, og hun brugte ordet „min bedste veninde“, så man fik en lyserød, suket smag i munden.

Der var i og for sig mange, der gerne ville være venner med Hanne, så hun havde næsten altid nogen at hænge over. Hun havde ofte noget lækkert i sin taske, hun var rigelig forsynet med lommepenge, og moderen var sød, når man kom hjem. Men det var, som om Hanne sled sine kammerater op, for det første ved altid, tidligt og silde at skulle være sammen med dem, men også ved, at hun elskede at sladre lidt, sommetider meget om andre, og det kunne aldrig andet end at give dem, der i øjeblikket var slyngveninde en usikker fornemmelse en dag: hvad om det var mig, der taltes sådan om?

Da Hanne blev større, blev det drengene, der var genstand for hendes jagt. Hanne var altid, hvor drengene var, og på skift fulgte de hende hjem, bar hendes taske, hentede hende ud på skøjter, lappede hendes cykle o. s. v. Men det gik drengene, som det var gået veninderne, de korte træt, fordi Hanne ville være sammen med dem evig og altid, hun ligesom udsugede dem. Og så var der altså det med småsladderer, som fulgte hende altid.

Jeg havde ikke set hende et par år, da jeg mødte hende forleden. Nu var hun tyve år og havde den tredje, hævdede forlovelse bag sig. Der var et lille drag ved munden, en anelse af en rynke allerede, der fortalte om evig uro, evig jagt efter mennesker at slynge sig op ad.

Det var synd for hende, for måske kunne hun ikke gøre for det. Hanne var enebarn og på en måde også enebarn af to hold bedsteforældre. Hun var, fra hun var lille, altid blevet kælet for og båret på, altid bragt her og der af omhyggelige bedste- og rare mødre, hun havde altid fået, hvad hun pegede på, hvis hun ellers var sød, og hun havde aldrig prøvet at være alene, at gå en tur alene, at sidde alene med en bog, at sidde alene og lytte til trækfuglene. Og der var sikkert aldrig nogen, der havde sagt hende, at sommetider må man være alene, for der er så meget, som man kan og skal klare selv, når man er et menneske.

Hvad er spastikere?

En af bladets medarbejdere, Siske i Aarhus, er beskæftigelsesterapeut, og fortæller om de børn, hun arbejder med i det daglige.

Mon I ikke allesammen en eller anden gang har set et barn eller en voksen, som gik eller sad meget uroligt og fægtede med armene og hele tiden bevægede hovedet samtidig med at de lavede grimasser. Det har da sikkert være en spastiker.

Spastikere er kun en gruppe indenfor den store sygdomsgruppe som kaldes cerebral parese (det er latin og betyder hjernelammelse).

Cerebral parese er ikke en almindelig sygdom, som f. eks. „røde hunde“. Den opstår i hjernen enten lige før eller efter fødslen. Nogle af hjernecellerne bliver ødelagt, og så går det ud over bevægeligheden af musklerne. Alle muskelbevægelser bestemmes nemlig fra hjernen.

Cerebral parese bliver gerne opdaget mens børnene endnu er små. I ved, at spædbørn begynder at gribe efter ting, når de er et par måneder, senere kan de sidde op, og dernæst begynder de at kravle omkring. Det gør disse børn sædvanligvis ikke, de kan slet ikke bruge deres muskler rigtigt.

Da der også sidder mange små muskler i mund og hals, som er svære at kontrollere, kan mange slet ikke eller kun vanskeligt tale. En del savler meget. I kan tænke jer, hvor forfærdeligt det må være for børnene, når de bliver større og ikke kan lade være med at savle, tænkt på, hvis det var jer selv.

Mange af børnene er lige så begavede som andre børn, men det er

svært at vise, når man ikke kan tale. Hvis I ikke har læst bogen af den norske pige Rikke Stenbuk: „Jeg lever også“, så skulle I gøre det. Den fortæller om, hvordan en begavet spastikerpige kommer i kontakt med omverdenen ved at pege på bogstaver på en bogstavtavle.

Selvfølgelig er der en del åndsvage børn blandt spastikerne, og de har ikke store chancer for at blive bedre, da det kræver stor energi og forståelse fra patientens side for at træne sig op til at blive bedre.

Cerebral parese kan ikke helbredes. Hvad der eengang er ødelagt i hjernen, kan ikke komme igen.

Det eneste man kan gøre, er at prøve at træne barnet så tidligt som muligt. Man begynder med at lære barnet at holde på noget. Senere skal det lære at spise og drikke, og når det bliver stort nok, at tage tøj på. Barnet prøver også at lære at gå, så snart lægen mener de er udviklet dertil. I kan tro der skal stor tålmodighed til, og mange lærer det desværre ikke, selv efter årelang træning. Det kan f. eks. godt tage et par måneder for et barn at lære at drikke af et sugerør (dels er det den letteste måde, da barnet så ikke behøver at holde på kruset, og dels trænes mundens muskler).

Barnet kan også få taleundervisning, og nogle lærer at gøre sig forståelig, medens andre desværre ikke opnår det.

Det er selvfølgelig også meget svært at skrive, når man slet ikke kan styre sin hånd, så de fleste skriver på maskine.

Der er mange forskellige former for cerebral parese. Det kommer an på, hvor i hjernen skaden er sket.

Jeg har med denne lille artikel villet have, at I skal behandle den slags mennesker naturligt, tale til dem som til jeres bekendte, og ikke stille jer op og stirre på dem, de har det svært nok i forvejen, så hvorfor skulle vi gøre det sværere for dem ved ubetænksom opførsel.



En stor dreng med spændte, ufrivillige bevægelser.



2 stole, der er velegnede for den slags børn. Sædet går skråt bagud, børnene falder da ikke så let ud.



To små piger. Læg mærke til de ufrivillige armbevægelser hos pigen til venstre.



Lille pige lærer at skrive på maskine. Tasterne er afskærmet, så hun kun kan ramme en tangent ad gangen.



Seniorspejderkonkurrence

Her kommer den 3. og sidste opgave. Den bedste løsning bliver også denne gang præmieret med en bog; mens I naturligvis skal have indsendt alle tre besvarelser for at deltage i konkurrencen om den store præmie. Besvarelserne sendes til Seniorudvalget, adr.: Vivian Søborg, Falkonerallé 18, København F, og skal være os i hænde senest 15. maj 1959.

Overalt i landet arbejder seniorgrupper med at udvide deres kendskab til det samfund, vi lever

i, og 3. opgave i konkurrencen er tænkt som et led i dette arbejde.

Opgave nr. 3:

Besøg et børnehjem eller en lignende institution og udarbejd en redegørelse, der omfatter blandt andet, hvilke principper man arbejder efter, hvorfra midlerne til driften kommer, betingelserne for optagelse paa institutionen og andre oplysninger af interesse.

Tegneren Thora Trilles tegneserie:

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT!



Her i Tinkas søster ser;
hun er også kvik.
På en meget sølsom ting
har hun fået kik.



Moderen straks kaldes til
for tingen at beskue,
blegner — aldrig før hun så
rotter i sin stue.



Og da Tinka kommer hjem,
glad og vældig kæk,
hun på stolen finder dem,
stivnede af skræk.



Her må gøres noget straks.
Hvem tør kvinder true?
Stolt hun viser byttet frem:
Søsters lårne hue.



Månedens interview

Seniorspejderne i II. Absalon har fået alle tiders brev! De har to gange været værter for spejderne fra Connecticut og har stadig stået i forbindelse med troppen. Og nu har de fået en invitation til Amerika næste år! Jeg ringer til den fører, der har fået indbydelsen, *Else Marie Wandall*, og spørger:

— *Hvad siger man, når man får en sådan invitation?*

— Det kan jeg nemt svare på, for vi sagde ingenting! Vi troede simpelthen ikke på den! Men så var min mand i Amerika og var gæst hos en af førerne, som vi kender, og han spurgte ved hjemkomsten, hvorfor i alverden, vi ikke havde svaret pænt på en indbydelse? Så forstod vi det var alvor, og senere fulgte en mere officiel invitation.

— *Og hvordan skal I klare den økonomiske side af sagen?*

— Tilbuddet fra troppen, som hedder Manchester Troop 1, er meget generøs, de vil egentlig betale alt, men vi vil vise, at vi kan også godt her i Danmark! Så nu er vi i gang med at tjene sammen. Der spares af spejderne privat, vi samler aviser, som vi får afsat til meget høj pris, vi arrangerer udsalg o. s. v. Forældrene står bag os i en hjælpsom og idérig blok.

— *Og amerikanerne, hvordan kan de præstere en så flot indbydelse?*

— Vore amerikanske kammerater plejer hvert andet år at rejse en tre måneders tur i Europa, og dertil skaffer de penge ved arbejde i tobaksmarkerne, af hvilke der er en del i Connecticut, og ved at være babysitters, der er meget højt betalt arbejde i U. S. A. Ældre spejdere tager arbejde i alderdomshjem som plejersker, de tager aftenjob i forretninger o. s. v. I stedet for at rejse, vil de så denne gang spare sammen til os! Deres forældre står også bag. Sidste sommer, fortæller de, lavede forældrene en dinér transportable virksomhed, og alle indtægter gik til rejsefonden.

En ældre læge, som hørte om planen, sagde: „That is scouting!“

— *Danner så de tyve, der skal afsted, en gruppeenhed?*

— Ja, vi, der skal afsted, har allerede i nogen tid, dannet, hvad du kalder, en gruppeenhed. Vi kender hinanden gennem mange år, og vi arbejder glimrende sammen.

— *Må ikke alt andet arbejde vige, når man har en sådan plan at syse med?*

— Jo, på en måde. Men vi er begyndt i god tid, og der er jo andet at tænke på end pengene. Alle skal have deres forsteklasseprøve i god erindring, desuden prøver vi at dygtiggøre os i de krav, amerikanerne stiller til deres spejdere, som rejser oversøisk. Efter sommerferien skal vi have sanginstruktion og gå til folkedans, vi skal have studiekredse, så vi kan være sikre på, alle har en f. eks. god social viden om deres eget land. Vi skal forberede underholdning, som gerne skal være nogenlunde lodig. Kort sagt, vi gør alt det, man må gøre, hvis man skal rejse som gode repræsentanter for sit land og for den organisation, man tilhører. Vi håber på, at det vil lykkes for os, viljen er ihvertfald god.

Red.

1. januar 1959 talte korpset 19.175 medl.

SPEJDER JUL^s vinderliste

1 gavekort på 100 kr.:

Helle Jørgensen, Bredahlsvej 15², Valby.

1 gavekort på 25 kr.:

Jørn Malmtoft, Vordingborggade 24 C, København Ø.
Inger Marie Jessen, Nalmadebro pr. Graasten.
Einar Worm, „Centrum“, Nykøbing M.
Inge-Lise Steffensen, Emilievej 7, Nykøbing M.
Karen Eiberg, Sagasvej 4, København V.
Tove Vilstrup Langhoff, Aldershvilevej 12, Kgs. Lyngby.
Lis Kristiansen, Sct. Knudsvej 24, Kolding.
Leo Møller Nielsen, „Mejlberg“, Lomborg pr. Bonnet.
Niels-Erik Andersen, Aagade 1, Tørring.
Mogens Rasmussen, Klørvænget 56, Nakskov.
Tage Kjeldsen, Blæsbjerg, Råsted pr. Bur.

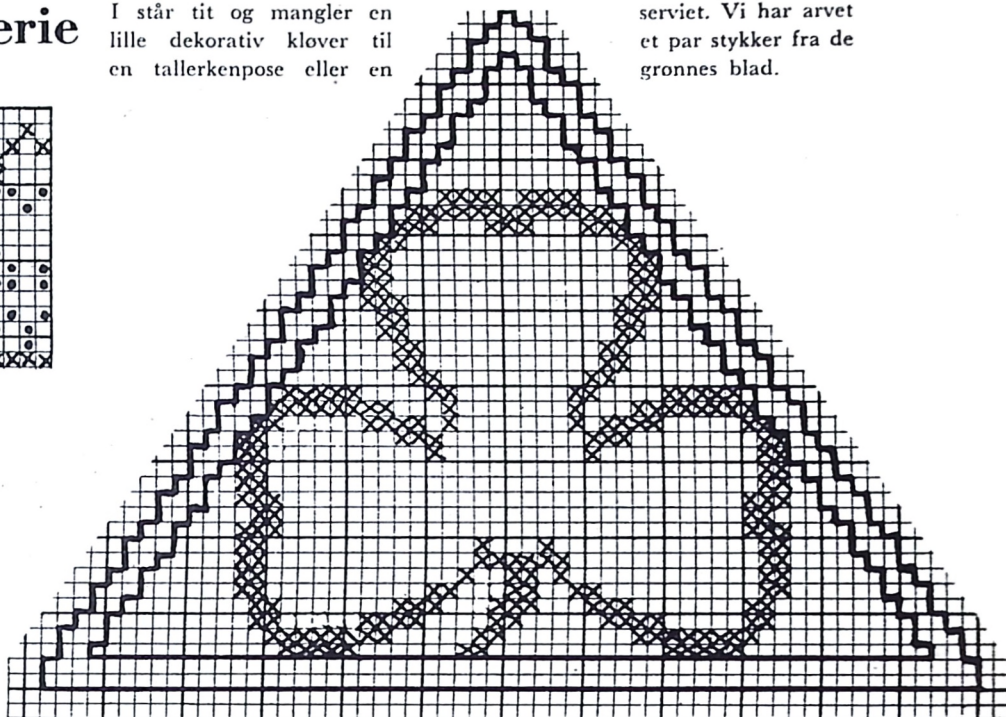
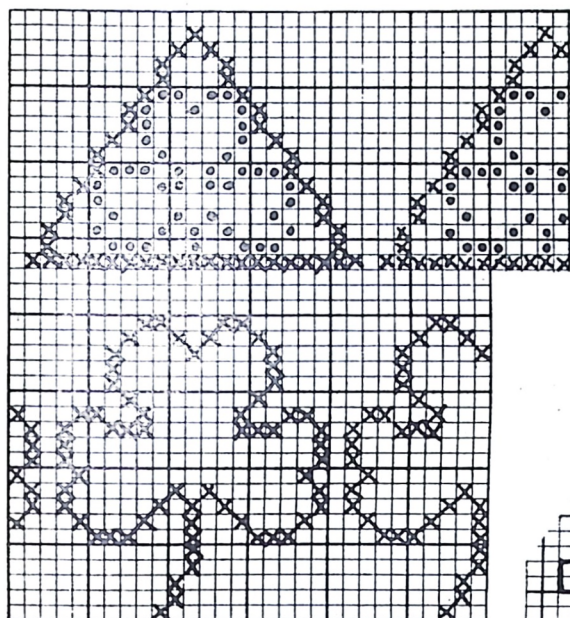
1 gavekort på 10 kr.:

Inge Wøhler Rasmussen, Rosenvænget 13, Viborg.
Pernille Birkler, Nybøl præstegård, Nybøl.
Jørgen Andersen, Knivholtvej 9, København F.
Jens-Ole Hansen, Vifdam, Kolding.
Carl Vilhelm Hansen, „Soesmarkegård“, pr. Guldborg, Lolland.
Herluf Rasmussen, Gerding pr. Blenstrup.
Pia Styver Nielsen, Rønnebærvej 18 A, Holte.
Vivi Terney, Tomsgaardsvej 5, København NV.
Thorkild Thomsen, Dronningensgade 3 a, Nørresundby.
Mogens Petersen, „Soesmarkegård“, pr. Guldborg, Lolland.
Lone Råby Jensen, Skelbækvej 35, Risskov.
Else Jørgensen, Vivildhuse, Vivild.
Karl Helmuth Hansen, Bækgade 2, Nordborg.
Kirsten Vita Hansen, Fynsvej 155, Kolding.
Ole Elklit, Kærsangervej 19, Randers.
Lis M. Poulsen, Læsoegade 11, Kolding.
Knud Søndergaard, Blichersvej 78, Aabyhøj.
Kurt Corfitzen, Pedersborg plejehjem, pr. Sorø.
Bent Sørensen, Tørring Fælled, Tørring.
Finn Kørup Jensen, Kirsebærvej 28, Nykøbing F.
Erling Worm, „Centrum“, Nykøbing M.
Jens Ulrik Thomsen, Hammershøj.

Vor korsstingsserie

I står tit og mangler en
lille dekorativ klover til
en tallerkenpose eller en

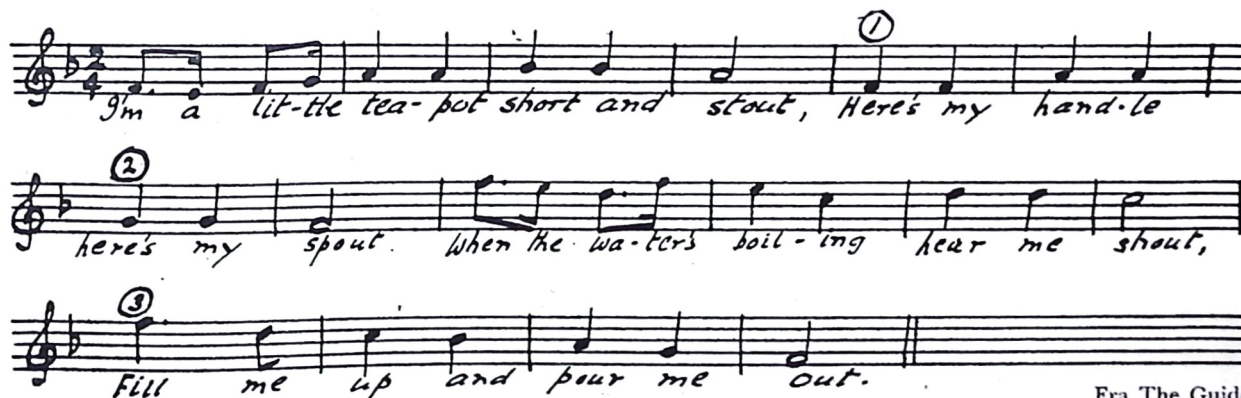
serviet. Vi har arvet
et par stykker fra de
grønnes blad.



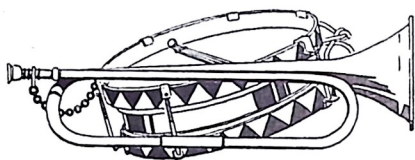
Indmeldelsesblanketter til patruljeførerlejerne
findes i „Budstikken“

I'm a Little Teapot

Her er en lille, nem engelsk kanon med fagter:
I'm (*peger på sig selv*) a little teapot short and stout,
Here's my handle (*højre hånd i hoften som hank*)
here's my spout (*venstre arm bøjet og løftet lidt op som en tud på tekanden*).
When the water's boiling (*små hop på stedet*) hear me shout,
Fill me up (*op på tå*)
and pour me out (*bojer lidt til venstre side som om man hælder teen ud*).



Fra The Guide



Sct. Georgsdag - - - med piber og trommer!

Musikinstrumenter

Blokløjte	15,00
Marchløjte, ibenholt	30,00
Signalhorn, langt, messing, B-horn	85,00
Signalhorn, kort, kobber	110,00
Tromme med stikker	95,00
Trommestikker pr. sæt	3,50-7,50

Noder

20 melodier for marchløjte	3,00
Signaler og signalhornsmarcher	3,00
Trommebogen	3,50

Hylstre og andet tilbehør

Fløjtehylster, sejldug, 2 str.	2,25
Hylster til signalhorn, sejldug m. hank...	9,75
Trommehylster, sejldug m. lynlås	19,50
Trommehylster, sejldug m. trykknapper.	17,50
Trommebandolér	15,00
Verdensflag til signalhorn	8,00
Grønt flag m. emblem til signalhorn	8,00

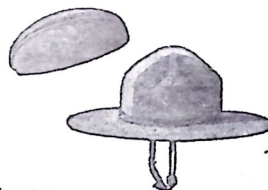
Sportsstrømper

Crepe, blå og brune, str. 7-8	7,00
Crepe, blå og brune, str. 9-10	7,85
Uld m. nylonforstærkning, blå og brune, str. 6-10	6,80-8,60
Uld og tråd m. nylonforstærkning, brune, str. 6-10	4,25-5,25
Perlon, brune, str. 6-10	5,50-7,35



Spejder- og skolesko

	Alsboe-snøresko, brun boxcalf, m. lædersål	m. rågummisål
str. 34-35½	51,00	54,25
str. 36-38½	55,00	58,50
str. 39-40	59,50	63,25



Huer og hatte

Hue, ulden, 51-60 cm	8,50
Hue, lærred, 51-60 cm	4,50
Hat, 53-60 cm	22,00

Husk at opgive hovedmål!

Hvide handsker er festlige!

macco, str. 5-10	5,25
macco, med trykknapp, str. 5-9	7,85
vaffelstrikkede, uld og bomuld, str. 6-9	5,50-6,00

Husk!

Gallasløjfe, silke	0,55
Fløjtesnor	0,25

Vær i god tid med bestillinger til Sct. Georgsdag!

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øbro 8383 . Giro 40 673

Depotets åbningstider: 9-17,30, fredag 9-19, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

REDAKTIONSSKRETER: Susanne Hermann, VII Kollegium, værelse 32, Universitetsparken, Aarhus

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Kontingent for bladet sendes sammen med kontingent til divisionen.

Enkelt-abonnement på „Pigespejderne“ tegnes på det lokale postkontor, og abonnementsprisen for 1959 er kr. 5,00. Enkelt-eksemplarer af bladet kan fås på korpskontoret i København mod forudbetaling af 50 øre pr. nummer.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 2. 4. 1959